

Rose

이젠 (ijen) ชัยน
Lilac Snow แอล
배곡파 ৱ০

DASH

대쉬

ฉบับครั้งที่ 1

Rose

~~DASH~~

1

대쉬

ijen

เขียน

Lilac Snow

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

DASH 1

대수

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   ROSE Publishing

DASH

Copyright © ijen, 2021/ W-BEAST

All rights Reserved.

The Korean edition of the e-book was originally published by W-BEAST, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2024

by arrangement with W-BEAST through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7032-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตร์ • บรรณาธิการ ศิริภัสสร สิมณี • บรรณาธิการต้นฉบับ เขาวพิชญ์ อรุโณทอง

บรรณาธิการภาษาจีน อังสินา นุ่มนาม • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย

ชัยเบ็ดเตอร่ พชร เรืองฉาย • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกสิน

ศิลปกรรมปก สุทธิดา กีกุงเนิน • ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร กมลวรรณ สมรูป, สุคนธา กิ่งก้าน • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด พรวิรัตน์ รูปสูง, สิริราช จีวโสม, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

การได้เจอคนที่อยู่ในใจหลังผ่านไปสิบปี จะรู้สึกอย่างไรนะ...

สำหรับคอนแจกยงกับจองจีซอน พวกเขาแสดงออกต่อกันอย่างเรียบง่าย ทว่าในใจกลับนึกถึงอดีตตอนได้ฝึกซ้อมว่ายน้ำที่ศูนย์กีฬาแห่งเดียวกัน ตอนนั้นพวกเขาพูดคุยกันน้อยมาก ทว่าแจกยงกลับจำได้ทุกคำพูดและทุกท่วงท่าการว่ายน้ำของจีซอน

ความรู้สึกตอนเด็กจะส่งผลถึงตอนโตมากน้อยแค่ไหน แล้วเพชรองอัลฟาและโอเมก้าจะสร้างปัญหาให้พวกเขาหรือไม่ มาเอาใจช่วยพวกเขาไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจผู้แปล

ในยุคสมัยที่ทุกคนตระหนักเกี่ยวกับธงสีต่างๆ ของตัวละครหลักในแต่ละเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นธงเขียว ธงแดง ธงเขียวแบบตาบอดสี ธงสีแดงโมแก้วมังกรอะไรก็ตามแต่ หากทุกท่านอยากสัมผัสนิยายพระเอกธงเขียวที่ไม่ได้เป็นเขียวแบบจิตตุงแปง เอ้ย จิตปรุ่งแต่ง หรือเขียวแบบตาบอดสี คุณอาจจะตกหลุมรักควอนแจกยอง พระเอกของเรื่องที่ตอนแรกดูเป็นไพบีหมาป่าเดียดาย แต่ไปๆมาๆ นี่มันหมาใหญ่ชัดๆ ><

ด้วยพล็อตเรื่องที่วางมาอย่างน่าสนใจ เป็นแนวโอเมก้าเวิร์ส แถมตัวละครหลักทั้งสองยังอยู่ในวงการนักกีฬาว่ายน้ำทั้งคู่ เรื่องสรีระความแซบไม่ต้องพูดเยอะให้เจ็บคอ เราจะได้รู้เกี่ยวกับเบื้องลึกเบื้องหลังของวงการกีฬาว่ายน้ำระดับชาติแบบน่าๆ พร้อมกับคอยลุ้นความสัมพันธ์ของตัวละครทั้งสองคน คนหนึ่งต้องล้มเลิกความฝันของตัวเอง ส่วนอีกคนหนึ่งไล่ตามอีกคนที่เป้นความฝันของเขา เราจะได้สัมผัสได้ถึงความรักปรารถนาอันแรงกล้า (?) ที่แจกยองมีต่อจิสอนทั้งเรื่องเลยคะ อารมณ์ประมาณน้องน้ำและพี่โซนของเขาอ่านไปทั้งเรื่องจะรู้สึกได้เลยว่าเด็กน้อยคนนั้นเฝ้ามองคนที่มาโดยตลอดทุกอย่างมันอบอวลไปด้วยความรักของหมาเด็กที่มีต่อพี่ชายคนเก่งของเขา อันนี้จะถือเป็นการสปอยล์หรือเปล่าละ เพราะนักอ่านทุกท่านที่อ่านเรื่องนี้ อาจจะต้องเตรียมชงนม เตรียมผ้าอ้อม และเตรียมตัวเป็นอุณยายคอยเลี้ยงหลานด้วยนะคะ ^^!

สุดท้ายนี้ขอแนะนำตัวเองสักหน่อย *Lilac Snow* เองนะคะ นิยายเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องที่สามแล้วที่ผู้แปลมีโอกาสได้มาโลดแล่นอยู่ในวงการนิยายแปลเกาหลี ซึ่งถือว่ายังใหม่มากๆ สำหรับผู้แปล ในขณะที่กำลังเขียนข้อความนี้อยู่ ผู้แปลกำลังแปลนิยายเรื่องนี้อยู่ในช่วงโค้งสุดท้ายของเรื่องแล้ว และกำลังพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อทำให้งานออกมาดีที่สุดคะ ผู้แปล

อยากจะขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสและไว้วางใจจนได้มาแปล
เรื่อง *DASH* ค่ะ ผู้แปลรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มาถ่ายทอดนิยายเรื่องนี้
ออกมาเป็นภาษาไทยให้ทุกท่านได้อ่านกัน ต้องขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ
ที่คอยให้กำลังใจ รวมถึงทีมบรรณาธิการที่น่ารักทุกท่านที่ช่วยกันสร้างให้
นิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นรูปเป็นร่าง ที่ขาดไปไม่ได้เลยคือขอบคุณนักอ่าน
ทุกท่านที่ผ่านมามาอ่านนิยายเรื่องนี้แล้วชื่นชอบ หวังว่า *DASH* จะเป็น
นิยายที่สร้างแรงบันดาลใจไม่ทางใดก็ทางหนึ่งและช่วยปลอบโยนในวันที่
เหนื่อยล้าด้วยความเป็นนิยายฟีลกู๊ดสำหรับผู้ที่ได้อ่านนะคะ ถ้าได้อ่านแล้ว
ใครเป็นมัมมี่แจกยอง มัมมี่จีฮอน หรืออุณยาของหลานตัวน้อย ก็ขอให้
ยกมือขึ้น ~ ^^/

ถึงจะพยายามอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็อาจจะมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง
ถ้าผิดพลาดประการใดจึงขออภัยอย่างสูงมา ณ ที่นี้ด้วยนะคะ หากต้องการ
ชี้แนะ พูดคุย ขานนิยาย หรือการ์ตูนสนุกๆ ใ้กัน สามารถส่งข้อความ
เข้ามาพูดคุยทางทวิตเตอร์หรือเอกซ์ได้นะคะ

โปรดมอบความรักให้กับลูกแดชเยอะๆ นะคะ ♥

Lilac Snow

X: @LilacSnow_

นิยายเรื่องนี้เป็นแนวโอเมก้าเวิร์ส มีเนื้อหาเรื่องเพดชัดเจน
บุคคล สถานที่ และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ
ลักษณะและข้อบังคับของกีฬาทุกประเภท
รวมถึงจรรยาบรรณของสมาคมกีฬาในนิยายเรื่องนี้
มีส่วนที่แตกต่างจากความเป็นจริง
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

บางทีเราอนกึกคิดว่าทำไมกันนะ

ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้มองว่าตัวเองโชคร้ายหรือชวยอะไรนักหรอก
แค่รู้สึกเหินเหินความคาดหวังนิดหน่อย ประมาณนั้นแหละมั้ง

หรือไม่ใช่ละ ทำไมงานเลี้ยงต้อนรับของบริษัทถึงเป็นวันที่มีอีเวนต์ใหญ่
ขนาดนี้ด้วย

“อีกสักครู่ การแข่งขันว่ายน้ำเดี่ยวผสมสองร้อยเมตรชาย ณ สนาม
แข่งว่ายน้ำโอลิมปิก กรุงไคโร รอบชิงชนะเลิศจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว ในรอบ
ชิงชนะเลิศนี้นักกีฬาควอนแจยอง ตัวแทนประเทศของเราด้วยครับ...
อ้อ ตอนนี้นักกีฬากำลังเข้าประจำที่แล้วครับ”

บรรดานักกีฬาค่อย ๆ เข้าประจำที่ของตัวเองตามที่ผู้บรรยายบอก
กล้องจับภาพรวมของนักกีฬาทั้งแปดคนที่ปรากฏตัวในชุดทางแข่งว่ายน้ำ
เปลือยท่อนบนจากระยะไกล ก่อนจะซูมเข้าหานักกีฬาคนหนึ่งซึ่งกำลังมุงหน้า
ไปยังลู่ว่ายน้ำตรงกลาง

ใบหน้าคุ้นเคยฉายเต็มจอโปรเจกเตอร์ขนาดใหญ่ ยึดครองพื้นที่ผนัง
ทั้งฝั่งของร้านเบียร์สด ลูกค้าผู้หญิงไม่กี่คนในร้านต่างส่งเสียงฮือฮาด้วย
ความชื่นชอบอย่างพร้อมเพรียง โดยเฉพาะโต๊ะที่เต็มไปด้วยนักศึกษาที่มีทั้ง
เสียงกรีดดังลั่นพร้อมกับเสียงกระหิบเท้า

“นี่ แคได้ยินเสียงก็นึกว่าได้เหรียญทองมาแล้วนะเนี่ย”

“นั่นสิ นี่กว่าควอนแจกยองทำลายสถิติโลกซะอีก”

“ถ้าหมอนั้นไม่ได้เหรียญทอง ก็น่าจะเป็นเพราะเสียงกรี๊ดของพวกเธอนะ”

ต่อให้บรรดานักศึกษาชายจะพูดจาเหน็บแนมยังไง บรรดานักศึกษาหญิงก็ไม่สะทกสะท้าน

“ไม่เป็นไร แค่น้ำตาก็ได้เหรียญทองไปแล้ว”

“จริง ถ้าใช้หน้าตาเป็นเครื่องวัด แจกยองของพวกเราคงกวาดเหรียญทองได้ยี่สิบสี่เหรียญเลยแหละ”

“ผู้เล่นทรงคุณค่าของโอลิมปิกชัดๆ”

คำพูดของนักศึกษาหญิงทำให้ลูกคำโตะอื่นหลุดหัวเราะ

“กลิ้งจับหน้านักกีฬาควอนแจกยองนานมากเลยนะครับ”

ขนาดผู้บรรยายในโทรทัศน์ยังพูดกลัวเสียงหัวเราะ แน่่อนว่าไม่ใช่เพราะเขาได้ยืนบนสันทนาทางนี้หรอก แต่มีเหตุผลอื่นที่ทำให้ผู้บรรยายพูดแบบนั้นอย่างภาคภูมิใจ

“ครับ เพราะเขาเป็นนักกีฬาที่มีโอกาสสูงสุดที่จะได้เหรียญทองยังไงละครับ”

ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาวัยนำอธิบายเหตุผลอย่างใจดีและไม่อาจเก็บซ่อนความรู้สึกปลื้มอกปลื้มใจได้

“นักกีฬาแจกยองของพวกเราทำลายสถิติเอเชียนเกมส์ในรอบคัดเลือก และได้อันดับหนึ่งมานะครับ... ส่วนคนที่ถูกกลิ้งจับอยู่ตอนนี้คือนักกีฬาโนอาห์ เคนนี่ จากประเทศออสเตรเลียที่ได้อันดับสองในตอนนั้น นักกีฬาคนนี้ก็ทำลายสถิติของตัวเองด้วยความเร็วที่มากกว่าครั้งล่าสุด 0.4 วินาทีเลยครับ แต่ที่โคนนักกีฬาควอนแจกยองไม่ได้ยุติ”

“นักกีฬาทั้งสองเคยฝึกซ้อมด้วยกันที่ออสเตรเลียใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้วครับ หลังจบการแข่งขันเอเชียนเกมส์เมื่อสองปีที่แล้ว แจกยองก็ฝึกซ้อมอยู่ที่ออสเตรเลียมาตลอด และปัจจุบันเขาก็ฝึกซ้อมอยู่กับนักกีฬาโนอาห์ เคนนี่ ที่ศูนย์กีฬาทางน้ำเดียวกัน ได้ยินว่าทั้งสองคนอายุไล่เลี่ยกันก็เลยสนิทกันนะครับ”

ผู้เชี่ยวชาญพูดเรื่องที่ทั้งสองคนเป็นเพื่อนสนิทกันไปเรื่อยเปื่อยเพื่อ

ถ่วงเวลาให้ตัวเองได้พูดนานขึ้น อีกทั้งยังเอาแต่เรียกว่าแจกยองของเราอย่างนั้นอย่างนี้ ทำให้สนิทจนลืมนึกว่าควรเรียกนักกีฬาควอนแจกยองเพื่อให้เป็นทางการ คำพูดราวกับอยากจะทำตัวตัวเองเป็นครูของควอนแจกยองนั้น ทำให้จีฮอนระเบิดหัวเราะ

ผู้ชายคนนั้นเคยเป็นโค้ชของควอนแจกยองจริงๆ นั่นแหละ แต่เขาเคยสอนตอนที่ควอนแจกยองเรียนอยู่ชั้นประถมแค่ปีเดียวเท่านั้น หลังจากนั้น ก็ถูกปลดกลางอากาศเพราะถูกบรรดาผู้ปกครองร้องเรียนว่าโค้ชชอบมาสอนที่สระว่ายน้ำในสภาพเมามายอยู่บ่อยๆ ที่จริงจีฮอนก็จำได้ว่าเคยเห็นผู้ชายคนนั้นสลบเหมือดอยู่ในห้องพัก ทั้งตัวคลั่งไปด้วยกลิ่นเหล้าอยู่หลายครั้ง

ในช่วงที่รับผิดชอบควอนแจกยองแรกๆ ผู้ชายคนนั้นอยากตั้งใจสอน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กที่มีพรสวรรค์ ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อาจทิ้งนิสัยเดิมของตัวเองและถูกจับได้ในระหว่างฐาน

ทว่าตอนนี้เขากลับแต่งตัวดูดีจนน่านับถือสมกับเป็นโค้ชที่เคยสอนควอนแจกยอง และกำลังบรรยายกีฬาในฐานะผู้เชี่ยวชาญ ถ้ามีคนดังเกิดขึ้นมาสักคนหนึ่ง ก็จะมีกลุ่มคนที่ชอบไปขอสัมภาษณ์กระทั่งคุณครูสอนชั้นประถม แม้จะอนุญาตให้ทำแบบนี้ได้ แต่ก็ถือเป็นการกระทำที่ไร้ความละเอียดใจเกินไปหรือเปล่า ถ้าออกโทรทัศน์แบบนี้ละก็ คงได้นักเรียนไปสมัครเรียนว่ายน้ำที่ศูนย์เป็นโขยงแน่ๆ ถึงอย่างนั้นความละเอียดใจไม่ได้ช่วยให้เราอึดท้องนี้หนา ถ้ามีโอกาส คงต้องไขว่คว้าทุกวิถีทางนั่นแหละ

ขณะที่จีฮอนหัวเราะและยกแก้วเบียร์ขึ้น ผู้บรรยายในโทรทัศน์ก็เริ่มย่ำเกี่ยวกับสถานการณ์ในการแข่งขันอีกครั้ง

“เอาละครับ ตอนนี้เราอยู่ที่สนามแข่งว่ายน้ำโอลิมปิก กรุงโคโรกับการแข่งขันว่ายน้ำเดี่ยวผสมสองร้อยเมตรชายรอบชิงชนะเลิศ ซึ่งนักกีฬาควอนแจกยองที่เป็นตัวแทนของประเทศเราได้ลงแข่งขันโดยมีเป้าหมายเป็นเหรียญทอง ผู้เชี่ยวชาญอิมมยองจินช่วยอธิบายเกี่ยวกับการว่ายน้ำเดี่ยวผสมอีกครั้งได้หรือเปล่าครับ”

“ครับ ปกติเวลาเราแข่งว่ายน้ำก็จะนึกถึงการว่ายน้ำด้วยท่าฟรีสไตล์

หรือทำผิดอย่างใดอย่างหนึ่งใช่ไหมครับ แต่คำว่าผสมก็ตามความหมายเลยครับ เป็นประเภทที่ต้องว่ายน้ำให้ครบทั้งสี่ท่าอย่างคล่องแคล่วครับ”

“สี่ท่าที่นั่นคือท่าผีเสื้อ ท่ากรรเชียง ท่ากบ และท่าฟรีสไตล์ตามลำดับใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ จะต้องว่ายตามลำดับท่าพวกนั้นให้ได้ และระยะทางมีทั้งสี่ร้อยเมตรและสองร้อยเมตร ซึ่งระยะทางที่ควอนแจกของของพวกเราลงแข่งในครั้งนี้คือสองร้อยเมตรครับ”

“แสดงว่าต้องว่ายท่าละห้าสิบเมตรสินะครับ”

“ใช่แล้วครับ ปกตินักกีฬาว่ายน้ำแต่ละคนจะมีท่าที่ถนัดของตัวเอง เพราะฉะนั้นนักกีฬาที่ถนัดท่าฟรีสไตล์ก็จะลงแข่งว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์ นักกีฬาที่ถนัดท่ากรรเชียงก็จะลงแข่งว่ายน้ำท่ากรรเชียง อย่างแบบผสมนี้ไม่ใช่ว่าถนัดแค่ท่าใดท่าหนึ่งก็ได้ แต่ต้องว่ายน้ำเก่งทั้งสี่ท่า ซึ่งในเชิงเทคนิคถือเป็นเรื่องยากที่สุด แถมยังต้องใช้พลังกำลังเป็นอย่างมากด้วย นี่เป็นประเภทที่ต้องอาศัยทั้งพลังกำลัง ความอึด ความเชี่ยวชาญ และความยืดหยุ่น ถือว่าเป็นประเภทที่ยากที่สุดสำหรับนักกีฬาว่ายน้ำเลยครับ จะบอกว่าการได้เหรียญทองในการแข่งขันว่ายน้ำเดี่ยวผสมถือว่ามีความหมายที่ต่างออกไปสำหรับนักกีฬามากๆเลยครับ”

“อ้อ มันยากสินะ”

คนในแผนกธุรการที่นั่งฝั่งตรงข้ามจิสอนพิมพ์คำคนเดียว เป็นคำพูดราวกับเพิ่งรู้ว่ามีกรว่ายน้ำประเภทนี้อยู่ด้วย

จะเป็นแบบนี้ก็ไม่แปลก เพราะเดิมทีกีฬาว่ายน้ำถือเป็นกีฬาที่ไม่ได้รับความนิยมในประเทศเกาหลีใต้ เมื่อก่อนเคยได้รับความสนใจจากผู้คน เพราะชิงเหรียญทองจากการว่ายน้ำประเภทเดี่ยวมาได้ แต่ก็แค่ตอนนั้นแหละ แคมการแข่งขันในประเภทว่ายน้ำเดี่ยวผสมยังไม่เคยได้เหรียญทองโอลิมปิกกลับมาเลยสักครั้ง ถึงจะเคยได้เหรียญทองในการแข่งขันเอเชียนเกมส์ แต่ในการแข่งขันชิงแชมป์โลกหรือการแข่งขันโอลิมปิก นักกีฬาจากประเทศเกาหลีใต้กลับไม่เคยเข้าถึงรอบชิงชนะเลิศ

มีหน้าที่การถ่ายทอดสดการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศกีฬาที่ไม่ได้รับ

ความนิยมยังมีไม่กี่ช่องที่ใจดียอมออกอากาศ ทั้งที่ไม่มีนักกีฬาของประเทศตัวเองลงแข่งขัน ฉะนั้นประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศเกาหลีใต้จึงไม่รู้ว่า การแข่งขันว่ายน้ำมีประเภทเดียวผสมด้วย ซึ่งน่าสะท้อนใจเล็กน้อยที่พนักงานในบริษัทเอเจนซีกีฬาชื่อดังไม่รู้จักการแข่งขันประเภทนี้

ถึงอย่างนั้นก็พนักงานแผนกธุรการ จะไม่รู้จกก็ไม่เป็นไรหรอก

จีฮอนหยิบข้าวเกรียบที่วางอยู่ตรงหน้าเข้าปาก

จู่ๆ จอภาพก็กลายเป็นสีน้ำเงิน เหมือนกล้องจะจับภาพสระว่ายน้ำระยะทางห้าสิบเมตรจากตำแหน่งบนหลังคาของสระ ขณะเดียวกันเสียงผู้บรรยายและผู้เชี่ยวชาญดังขึ้นอยู่เรื่อยๆ ท่ามกลางผิวน้ำที่ดูนิ่งสงบ

“การว่ายน้ำเดี่ยวผสมส่วนใหญ่ นักกีฬาชาวตะวันตกจะเป็นฝ่ายได้เปรียบกว่านะครับ”

“ใช่แล้วครับ อย่างที่บอกไปเมื่อครู ถึงจะอยู่ที่เทคนิค แต่ก็ยังเป็นประเภทที่ต้องอาศัยพลังกล้ามเนื้อ เพราะฉะนั้นบรรดานักกีฬาชาวตะวันตกจึงได้เปรียบเรื่องสรีระอย่างเลี่ยงไม่ได้ การว่ายน้ำเป็นกีฬาที่บ่งชี้ทางกายภาพมีผลต่อสถิติเป็นพิเศษ นักกีฬาจากประเทศสหรัฐอเมริกาหรือออสเตรเลียจึงทำสถิติที่ดีจากการแข่งว่ายน้ำเดี่ยวผสม ทุกคนจะเห็นนะครับว่าพวกเขาสูงร้อยเก้าสิบเซนติเมตรถึงสองเมตรกันทั้งนั้น”

“ฮ่าๆ สุดยอดไปเลยครับ แต่นักกีฬาชาวเอเชียก็เคยสร้างสถิติที่ดีด้วยเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ”

“แน่นอนสิครับ นักกีฬายืฮิเวิน ฮีโร่นักว่ายน้ำจากประเทศจีนก็เคยกวาดเหรียญทองทั้งสองเหรียญจากการแข่งว่ายน้ำเดี่ยวผสมหญิงในโอลิมปิกตอนนั้นเป็นที่พูดถึงมากเลยละ”

“เธอสร้างสถิติโลกใหม่เลยนี่ครับ”

“ใช่แล้วครับ และถึงจะไม่ใช่อโอลิมปิก ก็เคยมีนักกีฬาจากประเทศญี่ปุ่นคว้าเหรียญทองการแข่งขันว่ายน้ำเดี่ยวผสมในการแข่งขันชิงแชมป์โลกตอนนั้นก็กลายเป็นประเด็นร้อนเหมือนกันครับ”

“เพราะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ไม่บ่อยใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ เพราะทุกคนคิดว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาหรือไม่ก็ประเทศ

ออสเตรเลียต้องคว้าเหรียญทองไปได้แน่ๆ แต่เอาเข้าจริงชาวเอเชียกลับเป็นผู้ที่คว้าเหรียญทองไปได้แบบนั้น”

“แต่ประเทศเรายังไม่เคยได้เหรียญทองในการแข่งว่ายน้ำเดี่ยวผสมนะครับ จึงมาคาดหวังกันที่โอลิมปิก”

“ครับ ปีนี้น่าหวังนะครับ เพราะนักกีฬาควอนแจกยองของพวกเราเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศแล้ว แถมยังเข้ามาด้วยอันดับหนึ่งจากรอบคัดเลือกอีก”

“เมื่อสองปีที่แล้วเขาก็ได้เหรียญทองมาห้อยคอจากการแข่งขันว่ายน้ำเดี่ยวผสมสองร้อยเมตรชายในเอเชียนเกมส์นี่ครับ ปีนี้นักกีฬาควอนแจกยองอายุย่างสิบแปดปีและกำลังเรียนที่ออกซฟอร์ดไฮสกูลประเทศออสเตรเลียครับ ส่วนสูงร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตร...แต่ดูเหมือนว่าจะสูงขึ้นเรื่อยๆ ไซ้ไหมครับ”

คำถามของผู้บรรยายทำให้ผู้เชี่ยวชาญยิ้มอย่างภาคภูมิใจราวกับพูดถึงลูกตัวเอง และตอบว่า ‘ครับ’ กลับมา

“ปีที่แล้วยังสูงร้อยแปดสิบหกเซนติเมตรอยู่เลย และตอนแข่งเอเชียนเกมส์ก่อนหน้านี้ก็สูงร้อยแปดสิบสามครับ ตอนนั้นเขาเรียนแค่ชั้นมัธยมปีที่สามเอง”

“นักกีฬาควอนแจกยองของพวกเราตัวค่อยๆ สูงขึ้น แอมสธิตยั้งดีขึ้นเรื่อยๆ เลยนะครับ ในโอลิมปิกรอบนี้เขาก็กวาดเหรียญทองจากการแข่งว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์สองร้อยเมตรกับสี่ร้อยเมตร และการแข่งว่ายน้ำท่ากรรเชียงหนึ่งร้อยเมตรมาหมดแล้วด้วย ทั้งยังได้เหรียญเงินจากการแข่งว่ายน้ำท่าผีเสื้ออีก ถ้าครั้งนี้เขาได้เหรียญทองจากการแข่งว่ายน้ำเดี่ยวผสม เขาก็จะได้เหรียญทองมาทั้งหมดสี่เหรียญ โอ๊ะ ตอนนีเหมือนการแข่งขันกำลังเริ่มขึ้นแล้วครับ”

ก่อนที่ผู้บรรยายจะพูดจบ นักกีฬาก็ขึ้นไปยืนบนแท่นกระโดด กล้องจับภาพบรรดานักกีฬากับที่นั่งผู้ชมสลับกัน ทันทีที่รายชื่อนักกีฬาปรากฏบนหน้าจอ ผู้บรรยายก็อ่านชื่ออีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูใจเย็น

“ลูทีลี นักกีฬาควอนแจกยองจากประเทศเกาหลีใต้”

เมื่อรายชื่อนักกีฬาหายไปจากหน้าจอ ก็เห็นนักกีฬาที่อยู่ในท่าเตรียม กระโดดตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้แล้ว บรรดานักกีฬากระโดดลงน้ำในเวลาเดียวกับ เสียงนกหวีดที่ดังขึ้นสั้นๆ

“ออกตัวแล้วครับ!”

ทันใดนั้นบรรยากาศโดยรอบก็ปกคลุมไปด้วยความเงียบงัน ผู้คนที่เคยหัวเราะและพูดคุยเรื่องสัพเพเหระจับจ้องไปยังจอโปรเจกเตอร์ที่ติดตั้งอยู่ด้านหนึ่งของร้านเบียร์สดราวกับหยุดหายใจ โต๊ะของจิสอนก็เหมือนกัน พนักงานหลายคนหมุนเก้าอี้ไปทางจอและจ้องมองด้วยสีหน้าราวกับถูกดูดเข้าไปในนั้น

ไม่รู้วาทะคดีหรือโซคร้ายที่จิสอนนั่งหันหน้าเข้าหาจอพอดีจึงไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนท่า เขาหยิบแก้วเบียร์ที่เริ่มหมดความเย็นในขณะที่ต่ายยังคงจ้องจอ เพราะบรรยากาศรอบข้างที่เงียบงันลงอย่างกะทันหันหรือเปล่านะ ถึงทำให้หูของเขาได้ยินเสียงเบียร์ไหลลงคอดังอีกๆ ชัดเจนเป็นพิเศษ

“นักกีฬาทุกคนเริ่มวุ่นวายด้วยท่าผีเสื้อกันหมดเลยนะครับ ส่วนนักกีฬาโนอาห์ เคนนี ในลู่ที่ห้าก็ขึ้นนำตั้งแต่เริ่มเลย”

“ท่าผีเสื้อเป็นท่าที่นักกีฬาคนนี้นัดครับ ในโอลิมปิกครั้งนี้เขากวาดเหรียญทองการแข่งขันว่ายน้ำท่าผีเสื้อหนึ่งร้อยเมตรและสองร้อยเมตรมาหมดเลย”

“นักกีฬาควอนแจยองถนัดว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์ใช้ไหมครับ”

“ครับ แต่ท่าผีเสื้อเขาก็ว่ายได้ดีเหมือนกัน แถมครั้งนี้ยังได้เหรียญเงินจากการแข่งขันว่ายน้ำท่าผีเสื้อสองร้อยเมตรอีกด้วย”

“กลับตัวแล้วครับ! นักกีฬาโนอาห์ เคนนี ในลู่ที่ห้าเร็วสุดเลยครับ ตามมาติดๆ ด้วยนักกีฬาควอนแจยองในลู่ที่สี่ อันดับสามคือนักกีฬาอับรามสันในลู่ที่สามซึ่งเป็นตัวแทนจากประเทศสหรัฐอเมริกา”

“นักกีฬาอับรามสันเป็นผู้ครองสถิติโลกในการแข่งขันว่ายน้ำท่ากรรเชียงสองร้อยเมตร ในการแข่งขันเมื่อวานนี้เขาก็ได้เหรียญทองมาครับ”

“แต่ในรายการเดียวกันในระยะหนึ่งร้อยเมตร เขาแพ้นักกีฬาควอนแจยองโดยใช้เวลาช้ากว่า 0.05 วินาทีจนได้เหรียญเงินไปนะครับ”

“ครับ ความเร็วในระยะสิบเมตรสุดท้ายของนักกีฬาควอนแจกยองนี้น่ากลัวมาก ๆ เลยครับ”

ในระหว่างที่ผู้บรรยายกับผู้เชี่ยวชาญอธิบายสถานการณ์ นักกีฬาก็วิ่งทำการกระเซิงเลยระยะห้าสิบเมตรของสรวายน้ำมาจนถึงช่วงกลางสระกันแล้ว ในระยะอันน้อยนิดที่ยังเหลืออยู่ นักกีฬาทั้งสองคนที่วิ่งอยู่คู่กลางก็วิ่งวายน้ำกันต่อเนื่องและแทบจะแตะทัชบอร์ดพร้อม ๆ กัน

“นักกีฬาโนอาห์ เคนนี ในลู่วิ่งห้า และนักกีฬาควอนแจกยองในลู่วิ่งสี่ แทบจะแตะทัชบอร์ดในระยะหนึ่งร้อยเมตรที่เวลาเดียวกันเลยครับ! ลำดับ...มีการเปลี่ยนแปลงครับ! นักกีฬาควอนแจกยองในลู่วิ่งสี่ขึ้นนำแล้วครับ!”

ทันทีที่สิ้นเสียงผู้บรรยาย คนในร้านเบียร์สดต่างส่งเสียงร้องด้วยความยินดี แม้การแข่งขันเพิ่งจะผ่านมาได้ครึ่งทาง แต่ทุกคนก็ดีใจและปรบมือร่าเริงกับว่ามีเหรียญทองห้อยอยู่ที่คอของควอนแจกยองเรียบร้อยแล้ว

“เอาละครับ ตอนนี้เป็นการว่ายท่ากบนะครับ นักกีฬาควอนแจกยองในลู่วิ่งสี่ขึ้นนำแล้ว โดยมีนักกีฬาโนอาห์ เคนนี จากออสเตรเลียวิ่งตามมาติด ๆ”

“ตอนนี้แทบไม่ทิ้งช่วงกันเลยครับ”

“ท่าที่นักกีฬาโนอาห์ เคนนี ถนัดคือท่าผีเสื้อ ส่วนท่าที่นักกีฬาควอนแจกยองถนัดคือท่าฟรีสไตล์ ที่น่าสนใจคือตอนนี้ต้องว่ายท่ากบ ซึ่งเป็นท่าที่นักกีฬาทั้งสองคนไม่มั่นใจกันทั้งคู่ครับ”

“นักกีฬาว่ายน้ำส่วนใหญ่เป็นแบบนั้นกันหมด เพราะท่ากบไม่ใช่ท่าว่ายน้ำหลัก ถ้าถามบรรดานักกีฬาว่ายน้ำว่าไม่มั่นใจท่าไหนมากที่สุดส่วนใหญ่ก็จะตอบกลับม่าว่ายท่ากบครับ หากเทียบกับอีกสามท่าที่เหลือ ท่ากบเป็นท่าที่ทำเวลาได้แย่ที่สุด พวกเขามักบอกว่าเป็นท่าที่ทำได้แย่ที่สุดที่จริงทุกคนว่ายได้ดีแล้วนะ ทุกคนที่ลงแข่งว่ายน้ำเดี่ยวผสมนี้ถือว่าเก่งกันหมดเลยครับ เพียงแต่ท่ากบเป็นท่าที่ทำความเร็วได้น้อยที่สุดเท่านั้น”

“อ๊ะ เดี่ยวนะครับ ตอนนี้นักกีฬาโนอาห์ เคนนี ขึ้นนำแล้วครับ”

ผู้บรรยายตัดบทก่อนจะพูดอย่างเร่งรีบ

“จู่ๆ นักกีฬาโนอาห์ เคนนี่ ก็เร่งขึ้นมาแล้วครับ ตอนนี้อยู่ ร้อยสามสิบห้าเมตรไปแล้ว ผู้ที่ว่ายนำ...ผู้ที่ว่ายนำ...อ่า เปลี่ยนแปลง ซะแล้วครับ กลายเป็นโนอาห์ เคนนี่ ในลู่วิ่งที่ห้าที่แตะทัชบอร์ดในระยะ ร้อยห้าสิบเมตรเป็นคนแรก อันดับสองคือนักกีฬาควอนแจยองจากประเทศ เกาหลีใต้ ช้ากว่าอันดับหนึ่งเพียงแค่ 0.02 วินาทีเองครับ”

เสียงถอนหายใจดังขึ้นจากทั่วสารทิศระหว่างที่ผู้บรรยายกำลังบรรยาย บรรดาคนที่ดีใจราวกับว่าควอนแจยองจะได้เหรียญทองเมื่อสักครู่ ทำท่าเสียดยเหมือนตอนนั้นควอนแจยองพลาดโอกาสคว้าเหรียญทอง ไปแล้ว

“อ๊อ้ย ทำไม่ถึงทำไมได้วะ”

นักศึกษาชายคนหนึ่งจากโต๊ะของกลุ่มนักศึกษาตะโกนเสียงดังเพื่อให้ นักศึกษาหญิงได้ยิน คำพูดยั่วโมโหแสบใจล้าทำให้จิสอนหลุดหัวเราะ โดยไม่รู้ตัว เพราะหลังจากนั้นควอนแจยองก็ตามโนอาห์ เคนนี่ ไปติดๆ และกลับมาขึ้นนำได้อีกครั้ง เหมือนผู้บรรยายจะไม่กล้าพูดส่อสี่สุมห้าเพราะ อยู่ในระยะที่ห่างกันเล็กน้อยมากๆ อีกทั้งนักกีฬายังอยู่ได้น้ำ จึงเป็นเหตุให้ มองเห็นไม่ชัด แต่ในสายตาของจิสอน แบบนี้ถือว่ามั่นใจได้แล้ว ถ้าเป็น แบบนี้ไปเรื่อยๆ ระยะห่างก็จะเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ระยะห้าสิบเมตร ที่เหลืออยู่ในตอนนี้คือระยะของท่าฟรีสไตล์ และท่าฟรีสไตล์ก็เป็นท่าที่ ควอนแจยองถนัด

เป็นไปตามคาด ตอนที่ควอนแจยองและโนอาห์ เคนนี่ โผล่ขึ้นจาก ผิวน้ำในเวลาเดียวกัน ก็เห็นได้ชัดว่าควอนแจยองนำหน้าไปหนึ่งเมตรแล้ว อันดับที่เปลี่ยนแปลงกะทันหันทำให้ผู้คนต่างพึมพำว่า ‘เอ๊ะ อะไรนะ’ กัน เต็มไปหมด

“ควอนแจยอง! ขึ้นนำอีกแล้วครับ! ตามมาด้วยโนอาห์ เคนนี่ แบบติดๆ เลย!”

ผู้คนที่เคยสับสนเริ่มวางใจและส่งเสียงเชียร์อีกครั้งหลังผู้บรรยาย พุดจบ

“ควอนแจยองนำหน้าซิล ๗ ด้วยท่าฟรีสไตล์ซึ่งเป็นท่าที่เจ้าตัวถนัด

มากที่สุด! แดช¹ ในครั้งหลัง! สูดยอตมากเลยครับ!”

“เขาทั้งช่วงมาตั้งแต่ได้น้ำแล้วนะครับ”

“พอขึ้นมาเหนือน้ำก็ทั้งช่วงห่างขึ้นเรื่อย ๆ เลย”

“ผ่านระยะร้อยแปดสิบห้าเมตรแล้ว”

“เร็วมากครับ นักกีฬาควอนแจยอง! นี่คือเวลาที่จะถูกบันทึกในหน้าประวัติศาสตร์กีฬาว่ายน้ำของประเทศเกาหลีใต้!”

ผู้บรรยายตะโกนสุดเสียง และควอนแจยองก็แตะมือที่ทัชบอร์ด ทั้งผู้บรรยายและผู้เชี่ยวชาญต่างส่งเสียงร้องพร้อมกัน

“เหรียญทอง!”

ในร้านเบียร์สดเต็มไปด้วยเสียงโห่ร้อง นอกจากนี้ยังได้ยินเสียงตะโกนจากด้านนอกด้วย

“เหรียญทอง! ควอนแจยองคือนักกีฬาคนแรกของประเทศเกาหลีใต้ที่คว้าเหรียญทองโอลิมปิกจากการแข่งขันว่ายน้ำเดี่ยวผสมสองร้อยเมตรชายครับ!”

“1 นาที 54.17 วินาที นี่เป็นสถิติที่ดีที่สุดของเขา และเป็นสถิติใหม่ของโอลิมปิกเลยครับ”

“ในรอบคัดเลือกเขาก็สร้างสถิติใหม่ของเอเชีย นะครับ แถมยังสร้างสถิติใหม่ของโอลิมปิกในรอบชิงชนะเลิศอีก!”

“ทำเวลาได้เร็วกว่าเดิมถึง 0.5 วินาทีเลย สูดยอตมาก ๆ ครับ นักกีฬาควอนแจยอง”

ระหว่างที่ผู้บรรยายกับผู้เชี่ยวชาญพูดคุยกัน บนหน้าจอก็เป็นภาพของนักกีฬาที่กำลังออกตัวจากจุดสตาร์ทแบบสโลว์โมชันฉายวนไปมาเพื่อวิเคราะห์ภาพวิดีโอเป็นครั้งสุดท้าย และตรวจสอบดูอีกครั้งก่อนผลการตัดสินจะเป็นที่สิ้นสุด เพราะมักเกิดกรณีประหลาดเรื่องการออกตัวหรือคุณสมบัติของนักกีฬาภายหลังแม้การแข่งขันจบแล้ว จึงทำให้ไม่อาจสลัดความกังวลออกไปได้กระทั่งวินาทีสุดท้าย

¹ การเพิ่มความเร็วแบบสุดกำลังในระยะทางสั้น ๆ ก่อนถึงเส้นชัย

หลังจากนั้นไม่นานผลการตัดสินสุดท้ายก็ขึ้นบนป้ายไฟ การรีรันคลิปวิดีโอพบว่าผลการแข่งขันไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ผู้ที่ได้เหรียญทองคือควอนแจยองจากประเทศเกาหลีใต้ เหรียญเงินคือโนอาห์ เคนนี และเหรียญทองแดงคืออับรามสัน

ทันทีที่ยืนยันว่าควอนแจยองได้เหรียญทองแล้ว คนในร้านเบียร์สดต่างส่งเสียงโห่ร้องอีกครั้ง เสียงกริ่งเรียกพนักงานสำหรับสั่งอาหารเพิ่มดังจากโต๊ะนั้นที่โต๊ะนี้ที่ รวากับทุกคนคิดจะใช้เรื่องราวของเด็กหนุ่มอัจฉริยะผู้เขียนประวัติศาสตร์หน้าใหม่ในวงการนักร้องน้ำของประเทศเกาหลีใต้เป็นกับแกล้มในวงเหล้า และทำให้ค่ำคืนวันศุกร์ลุกโชนด้วยเปลวไฟ

แน่นอนว่าสำหรับเพื่อนร่วมงานของจีฮอนและโต๊ะทีมประชาสัมพันธ์ของบริษัทสปอนสปอร์ตเอเจนซีก็ไม่ต่างกัน

“โห ควอนแจยองนี้สุดยอดจริงๆ เลยแฮะ”

“บ้าไปแล้วๆ”

“ได้เหรียญทองสี่เหรียญในโอลิมปิกตั้งแต่อายุสิบแปดแบบนี้ เรื่องจริงเหอเนี่ย”

พนักงานที่เคยหันเก้าอี้เพื่อดูจอหันกลับมาที่โต๊ะอีกครั้ง ทุกคนต่างยกเบียร์ขึ้นดื่มจนหมดด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ ไม่นานก็สั่งอาหารเพิ่ม ทันทีที่เบียร์มาเสิร์ฟก็กรอกรินเบียร์ให้กันและกัน และพูดคุยด้วยน้ำเสียงเจือความตื่นเต้น

“จะไปเจอคนแบบควอนแจยองได้จากไหน ไปอยู่ที่ไหนก็น่าจะกลายเป็นดาวรุ่งนะเนี่ย”

“พวกคาวน่าจะติดต่อเขาไป”

“พวกนั้นต้องติดต่อไปอยู่แล้ว”

“พวกนั้นเงินหนา แถมเงินที่ให้เป็นค่าเซ็นสัญญาก็มากจนน่าตกใจด้วย ถ้าฉันเป็นนักกีฬาก็คงไปอยู่กับพวกเขา”

ผู้ช่วยнімซึ่งมยของพูดขณะฟังรุ่นพี่คุยกันโดยไม่ละสายตาออกจากหน้าเมนูอาหาร

“แต่ควอนแจยองเคยบอกว่า ไม่คิดจะเซ็นสัญญากับเอเจนซีกีฬาไหน

ไม่ใช่เธอครับ มีคนแย่งตัวเขาตั้งแต่ตอนได้เหรียญทองจากเอเชียนเกมส์
แล้วนี่ สุดท้ายก็ไม่ได้เซ็นสัญญากับเอเจนซีไหนเลย”

“แหม ตอนนั้นกับตอนนี้นั้นเหมือนกันหรือไง”

เหล่าพนักงานต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันพลางโบกไม้โบกมือเป็นการ
ปฏิเสธ

“มูลค่าของเหรียญทองจากเอเชียนเกมส์กับโอลิมปิกไม่เหมือนกันนะ”

“สรุปคือ ต่อให้ไม่ได้อยู่ในเอเจนซีไหน ก็น่าจะมีประมาณยี่สิบแบรนต์
ที่ติดต่อเขาไปเป็นพรินเตอร์แน่ๆ”

“ค่าตัวน่าจะตบหน้าดาราดังๆ ได้เลย ลองติดต่อเขาให้ได้สิ แค่ค่า
คอมมิชชั่นจากโฆษณาก็น่าจะเลี้ยงพนักงานทั้งบริษัทได้เหลือเฟือ คิดจะปล่อย
คนอย่างเขาไปเฉยๆ หรือไง”

ระหว่างที่กำลังคุยกันอย่างออกรส มุมหนึ่งของร้านเบียร์สดก็เกิด
เสียงกรีดดังขึ้น ผู้คนจึงหันไปมองที่จอโดยอัตโนมัติเพราะสงสัยว่ามีอะไรก็

เป็นตามคาด หน้าจอขนาดใหญ่ปรากฏภาพควอนแจกยอง กล้อง
ตามถ่ายภาพเขาที่กำลังขึ้นขึ้นจากสระน้ำ ไม่นานนักเขาก็เข้าประชิดตัว
ควอนแจกยองถอดหมวกว่ายน้ำออกแล้วเสยผมเปียกชุ่มของตัวเองไป
ด้านหลังพลางเอียงคอฟังคำถามจากนักข่าว

หลังจากนั้นเขาก็โน้มตัวลงมาใกล้ไมค์เพื่อตอบอะไรบางอย่าง เพราะ
แบบนั้นหยดน้ำที่ไหลลงมาจากเส้นผมเปียกชุ่มจึงไหลผ่านหน้าผากแสนดูดี
ของเขา ถึงหยดน้ำส่วนใหญ่จะไหลผ่านข้างหูลงไปยังสังกราม แต่ยังมี
บางหยดที่ไหลผ่านสันจมูกไปรวมตัวกันเป็นหยดน้ำใสๆ อยู่ที่ปลายจมูก
จนตาที่เรียงเส้นยาวของเขาก็ชุ่มไปด้วยหยดน้ำเช่นกัน

ควอนแจกยองตอบคำถามนักข่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉยแล้วหันกลับตา
ก่อนจะลืมตาอีกครั้งเพราะหงุดหงิดกับหยดน้ำพวกนั้น ทว่าหยดน้ำที่เกาะ
บนขนตาก็ไม่หายไป สุดท้ายเขาจึงใช้ปลายนิ้วชี้ตาตัวเองเบาๆ

อา พอทำแบบนี้ก็ถึงใบหน้าตอนเด็กๆ ของเขาเลย

จีฮอนมองภาพควอนแจกยองที่ใช้นิ้วชี้ตาตัวเองพลางคิด ใบหน้า
ยังไร้ความรู้สึกเหมือนเดิม แค่หันกลับตาและใช้ปลายนิ้วชี้ตาข้างหนึ่งอยู่แท้ๆ

แต่ภาพนั้นกลับทำให้เขาดูเหมือนเด็กจนชวนประหลาดใจ ไม่ได้มีแค่สีสันที่คิดแบบนั้น เพราะท่าทางที่ดูเหมือนเด็กไร้เดียงสาทำให้ลูกค้าผู้หญิงถอนหายใจบ้าง ส่งเสียงกริ๊ดร้องบ้าง “อ้า ทำยังไงดี แจกयोग” เสียงตะโกนของใครบางคนจากโต๊ะของกลุ่มนักศึกษาทำให้เสียงหัวเราะของผู้คนภายในร้านดังครืนอีกครั้ง

คนที่เผลอถอนหายใจโดยไม่รู้ตัวเพราะใบหน้าหล่อเหลาของเขาไม่ได้มีแค่ผู้หญิงเท่านั้น

“หล่อจัง หล่อจริง ๆ”

ผู้ช่วยยูนกยูวอนจากทีมประชาสัมพันธ์พิมพ์คำคนเดียว

“ถ้าเขาไปเป็นไอดอล น่าจะดังเป็นพลุแตกเลยนะเนี่ย ว่าไหม”

ผู้ช่วยยูนกยูวอนกับคนจากแผนกธุรการที่มาร่วมเลี้ยงสังสรรค์วันนี้ได้ตอบกันตามประสาคนสนิท

“เป็นนักแสดงดีกว่าไอดอลอีก หน้าตาแบบนี้ต้องไปเป็นนักแสดงสิ”

“เลิกเป็นนักกีฬาแล้วไปทำงานในวงการตอนนี้นักน่าจะดีหรือเปล่าครับ อายุแค่สิบแปด แบบนี้ถือว่าเหมาะสมแล้วครับ”

“ถ้าเป็นผม ผมไปแล้วนะ ที่จริงกีฬาว่ายน้ำไม่ใช่กีฬาที่ได้รับความนิยมอะไร เงินรางวัลที่ได้รับจากการแข่งขันก็ไม่มาก”

คำพูดของผู้ช่วยยูนทำให้กรรมการผู้จัดการโกฮยอนชอกที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามพูดออกมาว่า “เฮ้ย ไอ้นี่” พลังหยิบข้าวเกรียบขึ้นมามาใส่

“คำพูดนี้มันควรหลุดออกมาจากปากของคนทำงานอยู่ในเอเจนซีกีฬาชื่อดังหรือยัง”

“อ๊ะ ขอโทษครับ”

ผู้ช่วยยูนหยิบข้าวเกรียบที่ตกอยู่บนโต๊ะขึ้นมากินพลังพูดด้วยท่าทางน่าเอ็นดูว่า ผมผิดไปแล้ว ช่วยทำเหมือนไม่เคยได้ยินคำพูดพวกนั้นเถอะนะครับ ที่ผู้ช่วยยูนได้แต่หัวเราะกับคำพูดที่ฟังเหมือนกำลังด่าของกรรมการโกโมไซ่เพราะกรรมการโกพูดถูกอะไรหรอก แคร่ราคาญจน์ชี้เกียจเกียจก็เท่านั้น

ถึงจะพูดอย่างนั้นอย่างนี้เกี่ยวกับเอเจนซีกีฬา แต่เอาเข้าจริงคนอย่าง

กรรมการโกก็ถือว่าเป็นแค่คนนอกที่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเอเจนซีกีฬาเลยสักอย่าง เขาได้ตำแหน่งในบริษัทด้วยเหตุผลที่ว่า ตัวเองเป็นหน้าของประธานกรรมการ และทำตัววอดแวมอยู่ตลอด

อย่างวันนี้เขาก็ตามมากินเลี้ยงสังสรรค์ของแผนกอื่น เอาแต่ดื่มไม่ยังจนตัวเองลึนเปลี่ยอยู่คนเดียว มีหน้าซ้ำยังมีหน้ามาสั่งสอนคนอื่นอีก จึงไม่จำเป็นต้องจริงจังกับการเสวนากับเขา แค่อยตามน้ำและรีบเปลี่ยนเรื่องคุยให้ได้ก็ถือว่าดีร้อยเท่าแล้ว

“ยังงี้จีสอนน่าจะได้ใจที่สุดนะ ไม่นึกว่าจะมีวันที่วงการกีฬาว่ายนํ้าของประเทศเราได้รับความสนใจแบบนี้”

ถึงจะพูดแบบนั้น จีสอนก็ไม่เข้าใจว่าทำไมบทสนทนาถึงถูกโยนมาที่เขา แก้วเบียร์ที่กำลังจะยกขึ้นดื่มถูกวางลงก่อนตอบ

“อ้อ แนนอนสิครับ ดีใจสุดๆเลย หวังว่าโอกาสนี้จะมีเงินสนับสนุนด้านกีฬาว่ายนํ้าเข้ามาเยอะๆ นะครับ”

ถึงเขาพยายามตอบคำถามด้วยคำพูดที่สมกับเป็นพนักงานในเอเจนซีกีฬา แต่พนักงานแผนกธุรการที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกลับดูเหมือนนี่อะไรบางอย่างได้และพูดว่า “อ้อ จริงสิ คุณเคยเป็นนักกีฬาว่ายนํ้าครับ”

“เป็นนักกีฬาทีมชาติด้วยไซ้ไหมครับ ได้ยินว่าได้เหรียญจากการแข่งขันชิงแชมป์โลกมาด้วย เหรียญทองแดง ท่าฟรีสไตล์หนึ่งร้อยเมตร”

นมซึ่งมยองพูดอย่างภูมิใจ

“ทำไมผู้ช่วยนมต้องทำท่าภูมิใจแบบนั้นด้วยเนี่ย”

ถึงผู้ช่วยนมจะพยายามเปลี่ยนเรื่อง กลับไม่มีใครได้ยิน เพราะคำว่า “จริงหรือครับ” จากพนักงานแผนกธุรการดังกลบจนหมด

“ไม่ไซ้เอเขียนเกมส์ แต่เป็นการแข่งขันชิงแชมป์โลกเหวอ”

“ก็ไซ้ไงครับ ตอนนั้นเขาอยู่มัธยมปลายปีหนึ่ง น่าจะเมื่อเจ็ดปีที่แล้วหรือเปล่านั้น เป็นการแข่งขันชิงแชมป์โลกที่จัดที่กรุงเบอร์ลินนะครับ”

“โห สุดยอด ขนาดควอนแจยองยังไม่เคยได้เหรียญจากการแข่งขันชิงแชมป์โลกเลยนะครับ”

พนักงานแผนกธุรการตะโกนอย่างตื่นเต้น จีสอนทำอะไรไม่ถูกเลยได้

แต่โบกมือปฏิเสธ

“ไม่ใช่ซะครับ ปีที่แล้วควอนแจกยองตั้งใจไม่ลงแข่งนะ”

จิฮอนยังย้ำอีกครั้งว่าไม่ใช่ไม่ได้เหรียญอะไร

“ยังไม่ได้ลงแข่งก็ต้องยังไม่ได้เหรียญสิ ปีหน้าเขาน่าจะได้แหละครับ คงได้เหรียญทองนั่นแหละ อาจจะกวาดเหรียญทองมาหมดเลยก็ได้”

ในระหว่างที่จิฮอนกำลังอธิบายอย่างสุดความสามารถ ผู้ช่วยนมก็ตะโกนว่า

“ยังไงซะ ถึงจะพูดแบบนั้น คนที่คว้าเหรียญจากการแข่งขันชิงแชมป์โลกมาได้ก็อายุน้อยที่สุดในประเทศเกาหลีก็คือคุณจิฮอนนี่ครับ ได้มาตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายปีหนึ่ง ต่อให้ควอนแจกยองไปแข่งขันชิงแชมป์โลกปีหน้าและได้เหรียญทองมา ก็ยังทำลายสถิติของคุณไม่ได้อยู่ดี”

“ทำไมผู้ช่วยนมถึงรู้ละเอียดขนาดนี้เนี่ย”

“ผมกับคุณจิฮอนอายุเท่ากันนี่ครับ ตอนนั้นในเฟซบุ๊กมีแต่คนพูดถึงเขาว่าเป็นนักกีฬาว่ายน้ำที่ยังเป็นแค่เด็กนักเรียน ม. ปลายแต่หน้าตาหล่อเหลานะ”

“...นั่นมันเรื่องตั้งแต่สมัยไหนแล้วครับ”

ทันทีที่จิฮอนพูดด้วยท่าที่เขินอาย พนักงานแผนกธุรการจึงพูดด้วยท่าที่שובใจว่า “โอ้ เขินแล้วๆ!”

“ผมกับเพื่อนๆ เคยซื้อนิตยสารมาอ่านเพราะรู้ว่ามียามีปัสสาวะของเขาอยู่ในนั้นด้วยนะ”

“เดี๋ยวละ แล้วทำไมผู้ช่วยนมถึงได้ดูภูมิปัญญาขนาดนี้ด้วย”

“อ้อ วางตรงนี้ได้เลยครับ”

ผู้ช่วยนมไม่สนใจคำพูดของผู้ช่วยยุน จัดการเคลียร์พื้นที่โต๊ะด้านหน้าเพื่อให้ง่ายแก่การทำความสะอาด เมื่อเสร็จพจนครบ พนักงานแผนกธุรการก็ใช้มีดหั่นไส้กรอกเยอรมันเป็นอย่างแรกสุดก่อนจะถาม

“ทำไมถึงเลิกว่ายน้ำล่ะครับ”

ที่จริงการถามเหตุผลกับคนที่เคยเป็นนักกีฬามาก่อนว่าทำไมถึงเลิกเล่นกีฬาไม่ใช่การกระทำที่มีมารยาทสักเท่าไร แต่เพราะที่นี่เป็นแหล่งรวมผู้คน

ที่เคยประสบกับเหตุการณ์คล้าย ๆ กัน บรรยายากจึงดูไม่เคร่งเครียดนัก แกมผู้ช่วยยูนที่นั่งอยู่ตรงนี้ก็เคยเป็นนักกีฬาโอลิมปิกมาก่อน ส่วนผู้ช่วยนักก็เคยเป็นนักกีฬาฟิสิกส์จนถึงช่วงมัธยมต้น

“พอดีบาดเจ็บแล้วก็มีหลายเรื่องที่คิดว่าเลิกเป็นนักกีฬาน่าจะดีกว่านะครับ”

“อ้อ อย่างนั้นเอง นั่นสิครับ ถ้าบาดเจ็บก็คงทำอะไรไม่ได้”

เพราะเป็นคำตอบที่คาดเดาเอาไว้อยู่แล้ว จึงทำให้พนักงานแผนกธุรการไม่ชักใช้อะไรอีก

“น่าเสียดายจังเลย ถ้ายังเป็นนักกีฬาอยู่ คุณอาจจะไปได้ดียิ่งกว่าควอนแจยองก็ได้นะ”

“ไม่หรอกครับ”

จีฮอนยิ้มพลางบอกว่าไม่มีทางเป็นแบบนี้หรอก ทันใดนั้นกรรมการโกก็แทรกขึ้น

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ล่ะ เรื่องนั้นใครจะไปรู้ ดูๆ แล้วพนักงานใหม่ของเรารูปร่างดีและสูงพอกับควอนแจยองเลยนะ จะว่าไปสูงเท่าไรล่ะ”

“ประมาณร้อยแปดสิบเซนติเมตรครับ”

จีฮอนงใจบอกความสูงที่ต่ำกว่าความเป็นจริง

“จั้นเหวอ ผมก็สูงร้อยแปดสิบเซนติเมตรนะ แต่คุณดูสูงกว่าผมมากเลย ไม่ใช่สักประมาณร้อยแปดสิบสี่เซนติเมตรหรอกเหวอ”

ผู้ช่วยยูนพูดแทรก ก่อนที่จีฮอนจะบอกว่าใช่หรือไม่ กรรมการโกก็พูดว่า “โอ้ สูงแฮะ สูงมาก” พลางตบโต๊ะ

“แล้วพนักงานใหม่ของพวกเรา เรียกว่าไงนะ เป็นแบบนี้ใช่ไหม อัลฟานะ”

ทันทีที่เห็นจีฮอนเอาแต่ยิ้มโดยไม่ตอบอะไรกลับไป กรรมการโกก็ตบโต๊ะพร้อมพูดว่า “จริงด้วย!”

“...”

“ดูจากที่ไม่ตอบแบบนี้ ทำทางคงเป็นอัลฟาจริงๆสินะ ใช่แล้ว ดูออกตั้งแต่เห็นครั้งแรกเลย”

กรรมการโกพยักหน้าอย่างแรงพลางทำท่ามั่นใจ คงเก็บความภูมิใจไว้คนเดียวไม่ไหวจึงหันไปพูดด้วยน้ำเสียงโอเวอร์กับผู้ช่วยขุน

“อ๊ะ กรรมการโกครับ สมัยนี้เขาไม่ให้ถามเรื่องเพชรทองโดยที่เจ้าตัวไม่ได้เป็นคนพูดออกมาก่อนนะครับ”

“ทำไมละ หมายถึงอันนั้นนะเหรอ กฎหมายต่อต้านการเลือกปฏิบัติสินะ”

กรรมการโกถามด้วยท่าที่ต่อต้าน

“กฎหมายต่อต้านการเลือกปฏิบัติมีมาตั้งนานแล้วครับ แต่ผมรู้ว่าเดี๋ยวนี้มีคนแจ้งความเคลื่นี่ว่าเป็นการคุกคามทางเพศด้วยนะครับ”

คนที่ตอบเสียงแข็งไม่ใช่ผู้ช่วยขุน แต่เป็นผู้ช่วยนม เขาคือหนึ่งในไม่กี่คนในบริษัทนี้ที่รู้ว่าจีฮอนเป็นโอเมก้า ทันทีที่คำถามการคุกคามทางเพศกับแจ้งความออกมาจากปากของเขา กรรมการโกเหมือนจะได้สติเล็กน้อยและทำที่เป็นจัดเสื้อผ้าของตัวเองก่อนพึมพำ “เฮ้อ ให้ตายเถอะ” แล้วพูดต่อ

“เดี๋ยวนะ ไม่ได้ถามว่าเป็นโอเมก้าหรืออะไรสักหน่อย แต่ถามว่าเป็นอัลฟ่าหรือเปล่านี้มันเข้าข่ายคุกคามทางเพศด้วยหรือไง”

“ครับ ไม่เอ่ยถึงเรื่องพวกนั้นเลยจะดีกว่านะครับ”

ผู้ช่วยขุนพูดพลางรินเบียร์ใส่แก้วของกรรมการโก กรรมการโกยังไม่วายบ่นอีก “เฮ้อ ยาก ยากจริงๆเลย” ผู้ช่วยนมจ้องกรรมการโกด้วยสีหน้าเหมือนอยากเอาปืนมายิง ก่อนหายใจฮึดอัดและหันไปมองผนังที่มีจอโปรเจกเตอร์ติดตั้งอยู่ ถ้าต้องอธิบายทุกเรื่องให้ตาลุงที่พูดไม่รู้เรื่องแบบนี้ฟัง สู้เอาเวลาไปดูอะไรดีๆ เพื่อชะล้างจิตใจก็ถือเป็นการตัดสินใจที่ฉลาดเหมือนกัน

ในตอนนั้นวิดีโอการแข่งขันที่เพิ่งเล่นไปเมื่อสักครู่นี้ฉายซ้ำบนจออีกครั้งทางสถานีโทรทัศน์เปิดวิดีโอที่เต็มไปด้วยภาพของควอนแจกยองเพื่อเรียกความสนใจไปยังผู้ที่ได้เหรียญทองอย่างภาคภูมิใจ

เสียงนกหวีดดังขึ้น แชมเปียนวัยสิบแปดปีกระโดดลงไปในสระโดยไม่ลังเล เขาแหวกว่ายอยู่ในน้ำอย่างรวดเร็วและพลั่วไหวรากับเงือก

ก่อนผุดขึ้นเหนือผิวน้ำพร้อมฟองน้ำขาว

จะพูดว่ายังไงดี

ไม่ว่าก่อนหรือหลังจากได้คล้องเหรียญทอง ภาพของเขาก็ยังคงงาม
ไม่เปลี่ยน

คืออย่างงี้

คนที่

เด็กคนนั้นมักอยู่คนเดียวตลอด

ไม่ใช่แค่เด็กคนนั้นหรอก เพราะจีสอนก็อยู่คนเดียวเช่นกัน สระว่ายน้ำชั้นสองของศูนย์กีฬาที่อยู่ในสังกัดของสำนักงานเทศบาลเป็นสระว่ายน้ำระยะห้าสิบเมตรที่มีไม่มากในประเทศนี้ สระนี้มีลู่วายถึงแปดลู่อะ แต่เจ็ดในแปดลู่อกลับไม่มีใครใช้งาน หากเป็นช่วงเวลาอื่น อาจมีคนเต็มเลยก็ได้ ไม่ลิต้องเป็นแบบนี้แล้ว เพราะนอกจากช่วงเวลาฝึกซ้อมคนเดียวก็ยังมีการฝึกซ้อมแบบแบ่งตามชั้นเรียนหรือคลาสสอนว่ายน้ำแบบกลุ่มด้วย

เวลาที่จีสอนฝึกซ้อมคือวันธรรมดาตอนสี่โมงถึงหกโมงเย็นซึ่งเป็นช่วงที่ไม่มีคน ในสระว่ายน้ำขนาดใหญ่มีแค่เขาคนเดียว ถึงจะมีโค้ชคอยอยู่ด้วยระหว่างเตรียมตัวแข่งขัน แต่เมื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกายต้องใช้เวลานานขึ้น เขาจึงตัดสินใจไม่ลงแข่งขันจนค่อยๆ หายหน้าหายตาไป

แต่เด็กคนนั้นแตกต่างจากจีสอนเล็กน้อย เหมือนเขาเพิ่งเริ่มต้นเพราะโค้ชสอนเขาอย่างตั้งใจ ไม่เหมือนจีสอนที่เตรียมออกจากเส้นทางนี้ถึงอย่างนั้นก็เถอะ โค้ชที่รับผิดชอบเด็กคนนั้นชอบดื่มเหล้าเป็นชีวิตจิตใจ มักไม่มาทำหน้าที่เพราะยังไม่สร้างเม็ดเงินอยู่บ่อยๆ ระหว่างที่โค้ชนอนหลับเหมือดในห้องพัก เขาก็ว่ายน้ำไปกลับในสระระยะห้าสิบเมตรคนเดียวอยู่หลายรอบ

บางครั้งจีสอนก็เห็นเด็กคนนั้นว่ายน้ำอยู่คนเดียว เขาไม่ได้ตั้งใจจะมองหรอก วันนั้นเป็นวันที่จีสอนทำกายภาพบำบัดเสร็จเร็วจึงมาถึงสระว่ายน้ำ

ก่อนเวลาปกติ จีซอนเปลี่ยนไปสวมชุดว่ายน้ำแล้วออกมานั่งรอเวลาฝึกซ้อมที่มานั่งข้างสระ พอนั่งตรงนี้ ภาพของเด็กคนนั้นที่กำลังว่ายน้ำก็เข้ามาในสายตาอย่างเลี่ยงไม่ได้

แน่นอนว่าเขาหันมองทางอื่นได้ แต่ไม่ยากทำอยู่ดี เด็กคนนั้นว่ายน้ำเก่ง ทำว้ายดี แถมยังทำความเร็วได้ดีมากด้วย แค่เห็นตอนว่ายน้ำก็แทบไม่ยากเชื่อว่าเด็กคนนั้นเรียนอยู่แค่ชั้นประถมปลายปีที่สอง ด้วยส่วนสูงที่เกินร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ยิ่งทำให้รู้สึกเหลือเชื่อเข้าไปใหญ่

อย่างไรก็ตาม เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมผู้คนในศูนย์ต่างพูดกันว่ามิอัจฉริยะบุคคลมาให้บริการที่นี่ และเข้าใจแล้วว่าทำไมโค้ชอมถึงแนะนำให้เด็กคนนั้นฝึกซ้อมแบบส่วนตัว

ถึงอย่างนั้น พอจีซอนมองเด็กคนนั้นว่ายน้ำไปมาอยู่คนเดียวในสระมุมหนึ่งในใจก็รู้สึกเย็นเยือก

โดยเฉพาะวันนั้นเขายังรู้สึกมากเป็นพิเศษ ไม่รู้เพราะอะไรกันแน่ แต่เขารู้สึกว่าสระว่ายน้ำดูกว้างและเงียบจนผิดปกติ แม้จะได้ยินเสียงเด็กคนนั้นแหวกว่ายอยู่ในน้ำโดยไม่หยุดพัก แต่ก็ไม่ว่าจะเต็มเต็มสถานที่กว้างใหญ่แห่งนี้ได้ มิหนำซ้ำยังเป็นสถานที่กว้าง ก็ยังมีเสียงสะท้อนซึ่งชวนให้แว้งคว้างกว่าเดิม

จีซอนขอให้เด็กคนนั้นว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์ให้ครบระยะสี่ร้อยเมตรก่อนถึงจะชวนคุย

“ซ้อมคนเดียวไม่เหงาเหรอ”

เด็กคนนั้นถอดแว่นตาว่ายน้ำออกแล้วเงยหน้ามองจีซอนที่ยืนอยู่ริมสระ นั่นเป็นครั้งแรกที่จีซอนได้รู้ว่านั่นนตาของอีกฝ่ายไม่ใช่สีดำนสนิท แต่เป็นสีน้ำตาล ความคิดที่ว่ามันสวยดีผุดขึ้นในหัวก่อนความรู้สึกประหลาดใจเสียอีก

“ก็แค่ว่ายน้ำนี่ ทำไมต้องเหงาด้วยล่ะครับ”

เด็กชายอายุสิบสองปีคนนั้นกะพริบตาราวกับไม่เข้าใจสิ่งที่จีซอนพูด นัยน์ตาสีน้ำตาลของเขาสะท้อนแสงไฟของสระว่ายน้ำทำให้ดูสุกใสมากกว่าเดิม หยดน้ำที่เกาะพรอาบนขนตายาวๆ เปล่งประกายระยิบระยับราวกับเป็นอัญมณี

“ตอนว่ายน้ำ พี่เหงาเหรอครับ”

เด็กชายถามพลางใช้ปลายนิ้วขยี้ตาตัวเอง จี๋สอนหยุดคิดครู่หนึ่ง ก่อนตอบกลับ

“เปล่า ฉันก็ได้เหงาเหมือนกัน”

เด็กชายซ่อนตามองจี๋สอนด้วยสีหน้าสงสัยว่าก็แล้วทำไมถึงถามแบบนี้ จี๋สอนจึงเงยหน้ามองไปยังกลางสระว่ายน้ำแทนคำตอบ

พอเข้าช่วงบ่าย แสงแดดก็ส่องเข้ามาทางหน้าต่างที่มีอยู่แค่ไม่กี่บาน และตกกระทบลงบนผิวน้ำ พอเห็นแสงระยิบระยับบนผิวน้ำที่สงบนิ่งกลางสระ จี๋สอนก็พึมพำเบาๆ

“แต่บางทีมันก็ได้เหงาอยู่นะ”

กริ่งๆ กริ่งๆ

เสียงดังซ้ำๆ ตามเวลาที่กำหนดไว้ทุกวันทำให้เขาลืมตา ทันทีที่จี๋สอน ยันตัวลุกขึ้น เขาก็ความหาโทรศัพท์มือถือเป็นอย่างแรก หลังปิดเสียง นาฬิกาปลุกก็ได้ยินเสียงจากห้องนั่งเล่นลอดผ่านช่องประตูห้องนอนที่แง้มไว้

“เฮ้อ” จี๋สอนลูบหน้าผากลงถอนหายใจ หลังจากคิดหนักอยู่พักใหญ่ว่า ควรทำอะไรดี เขาก็ตัดสินใจลงจากเตียงเป็นอย่างแรก ผ้ามคลุมเตียง เต็มไปด้วยร่องรอยจากเมื่อคืนชัดเจนตามคาด ถึงผ้าห่มจะไม่ได้เสียหาย ตรงไหน แต่ก็ไม่ได้ช่วยปลอบใจเขาสักเท่าไร เลื้อยยืดแขนสันและกางเกงขาล้น ที่เขามักสวมนอนตลอดไม่มีรอยเปื้อนแม้แต่นิดเดียว พอคิดว่าตัวเองเปลี่ยน เสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก่อนกลับไป เขาก็หัวเราะด้วยความรู้สึกที่ไม่สมเหตุสมผล เอาซะเลย

จี๋สอนดึงผ้าคลุมเตียงออกแล้วกองไว้ที่มุมหนึ่งของเตียง เขาจัดผม ที่ยุ่งเหยิงลวกๆ ก่อนออกไปที่ห้องนั่งเล่น ผู้ชายที่นั่งดูโทรทัศน์อยู่บนโซฟา หันมามองแล้วพูดขึ้น “อ้าว ตื่นแล้วเหรอ”

“ก็ต้องตื่นแล้วสิ”

จี๋สอนตอบด้วยท่าที่นิ่งเฉยก่อนจะเดินไปที่ครัว

“นี่ เมื่อวานดื่มไปตั้งขนาดนั้นแท้ๆ พนักงานออฟฟิศในประเทศ

เกาหลีใต้มีมันสุดยอดจริง ๆ”

ดูจากที่อีกฝ่ายยิ้มและพูดแบบนั้น คงไม่น่าจะใช้พนักงานออฟฟิศทั่วไป ถ้าเป็นพนักงานออฟฟิศ ก็ควรกลับบ้านเพื่อเตรียมตัวไปทำงานสิ ไม่มีทางมานั่งดูโทรทัศน์ซิล ๆ ตอนเช้าวันจันทร์แบบนี้แน่

เขาเคยบอกว่าทำงานอะไรนะ นักเขียนหรือเปล่า...แต่ไม่น่าจะยังเรียนอยู่หรอกมัง

ขณะกอดน้ำเย็นจากเครื่องกรองน้ำ จีฮอนก็ขำเลื่อมมองผู้ชายที่นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น ชายคนนี้น้ำหน้าเรียวเล็ก ถึงจะดูผอม แต่ต้นแขนก็แน่น พอมองไปที่ขาวย ๆ นั้น ทั้งน้องและต้นขาส่วนมิกล้ามเนื้อเต็มแน่น มีหน้าซำสรีระก็ไม่เหมือนคนทั่วไป แม้แต่ท่านั่งยังดูสมดุล ถ้าไม่ได้รับการอบรมมาอย่างดี ก็น่าจะเป็นเพราะร่างกายคุ้นชินกับท่านั่งแบบนั้นจนติดเป็นนิสัย หรือไม่ก็อาจเป็นคนที่ทำงานในวงการบันเทิง หรือไม่ก็คนที่ทำงานสายนักเต้น...

อ้อ คนนั้นเองสินะ เพื่อนของจีวูที่เคยเป็นนักเต้น

พอลองคิดดู เขาก็นึกออกทันที นี่คือคนที่เพื่อนซึ่งทำงานที่บาร์แนะนำให้รู้จัก ความจริงจะเรียกว่าแนะนำก็ได้ เพราะบังเอิญมาที่ร้านพร้อมกัน ก็จูจิงชักทายทั้งคู่และเรียกให้มานั่งดื่มเหล้าโต๊ะเดียวกันก็เท่านั้น แต่กลับคุยกันยาวและออกจากบาร์ด้วยกันหลังเที่ยงคืนไปแล้ว จำได้นั่งแท็กซี่กลับบ้านด้วยกันเพราะอีกฝ่ายบอกว่าบ้านอยู่ที่กิมโป เขาเลยชวนให้นอนที่บ้านแล้วค่อยกลับในตอนเช้า...

ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นก็ยังไม่เหมือนเดิมว่าใครเป็นฝ่ายเริ่มจูบก่อน ทำไมบรรยายมาถึงกลายเป็นแบบนั้นไปได้ เขาเป็นคนถอดเสื้อตัวเอง หรือว่าอีกฝ่ายถอดให้ สวมถุงยางหรือไม่ได้สวม กระทั่งเรื่องคนที่ได้ใช้อันนั้น และเป็นฝ่ายรุกคือตัวเขาหรืออีกฝ่ายกันแน่

ทันทีที่จีฮอนเดินมาที่โซฟา ผู้ชายคนนั้นก็ขยับเว้นที่ให้พลงตาม

“ปวดหัวไหม ท้องไส้เป็นยังงัยบ้าง”

“อ้อ ไม่เป็นไร ฉันไม่ค่อยเมาคั้งนะ”

“เมื่อวานก็พูดแบบนี้”

ผู้ชายคนนั้นหัวเราะร่ากับกำลังสนุก

“งั้นเหรอ”

“อืม เห็นดื่มไปเยอะมาก ฉันเลยถามว่าพรุ่งนี้จะไปทำงานไหมเหรอ นายก็ตอบว่าไม่ค่อยเมาคั้งนะ”

“คงคิดว่าฉันอวดดีสินะ”

คำพูดของจีฮอนทำให้ผู้ชายคนนั้นหัวเราะอีกครั้ง ดูท่าสิ่งที่เขาพูดคงจะจริง

จีฮอนยิ้มก่อนยกน้ำขึ้นดื่ม ทันทีที่น้ำเย็นไหลลงคอ เขาก็สดชื่นขึ้นเล็กน้อย เขาดื่มน้ำจนหมดแล้วหันไปมองชายที่นั่งข้างๆ เส้นผมของอีกฝ่ายเปียกชื้น ดูจากที่ตื่นแต่เช้าเพื่อมาอาบน้ำแล้วก็น่าจะเป็นคนขยัน หรือไม่ก็อาจอยากให้จีฮอนเห็นตัวเองในสภาพที่ดูเรียบร้อยและสะอาดสะอ้าน

“คนหล่อเพิ่งตื่นก็ยังไม่อาบน้ำเลย”

เขาจัดผมที่ชี้โด่ใต้ของจีฮอนปลางพูดพิมพ์

“ขนาดชมยังนั่งเลยแฮะ”

จีฮอนยิ้มก่อนวางแก้วที่ว่างเปล่า ที่จริงเขาอยากถามว่าเมื่อคืนใครเป็นคนรุก แต่ดูท่าคงไม่จำเป็นแล้ว

“โทษทีนะ เมื่อคืนฉันได้สวมถุงยางหรือเปล่า”

“แน่นอนสิ สวมทั้งสามรอบเลย”

จีฮอนหยิบกล่องนุหรีบนีโตะปลางพยักหน้า เป็นคำตอบที่น่าพึงพอใจในหลายๆ ด้านเลยทีเดียว

“ตื่นมาก็สูบนุหรีเลยเหรอ”

“ต้องสูบถึงจะตื่นนะ”

“ไหนเมื่อกี้บอกว่ายตื่นแล้วไง”

อีกฝ่ายยังคำถามด้วยท่าทีเฉยชา หลังจากจีฮอนจูดนุหรีเสร็จก็สูบเข้าไปเฮือกใหญ่ ก่อนจะพ่นควันยาวพวยๆ กับที่สูบเข้าไป แล้วก็พูดขึ้น

“ยังมีอยู่เลย”

“เมาคั้งหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่ได้เมาคั้ง แต่ฝันแปลกๆ”

“ฝันว่าอะไร”

คำถามของอีกฝ่ายทำให้จิฮอนจอบุหรีค้างไว้ใกล้ปากก่อนตอบ

“ผันถึงตอนที่ยังว่ายน้ำอยู่”

“อ้อ จิริล นายเคยเป็นนักกีฬาว่ายน้ำนั้นะ”

เรื่องมันผ่านมาเป็นสิบปีแล้ว หลังจากนั้นเขาก็ไม่เคยเข้าใกล้สระว่ายน้ำอีกเลย แต่กลับผันถึงช่วงเวลานั้นเป็นบางครั้ง โดยเฉพาะวันที่ดื่มเหล้าหนัก รวมถึงถ้ามีเซ็กซ์ขณะเมาเต็มที่ ก็จะฝันว่าตัวเองอยู่ในน้ำ จิฮอนคิดเอาเองว่าตอนเป็นแบบนี้ที่ไร เขามักหลับเป็นตายตลอด รู้สึกเหมือนร่างกายจมดิ่งลงไปใต้อ่าง และความรูสึกนั้นก็เชื่อมต่อไปถึงในฝัน

แต่ผันเมื่อคืนกลับแปลกนิดหน่อย แม้จะเห็นสระว่ายน้ำอย่างที่เคยเป็นมาตลอด แต่ในฝันยังไม่ต้องพูดว่าได้ลงน้ำเลย แม้แต่ปลายเท้ายังไม่ได้แตะน้ำสักนิด ได้แต่มองภาพของอีกฝ่ายว่ายน้ำจากข้างสระ ซึ่งเหมือนความทรงจำในอดีตมากกว่าเป็นแค่ความฝันเลื่อนราง

ทำไมจู่ๆ ผันถึงตอนนั้นนะ นั่นเป็นความทรงจำที่ไม่เคยนึกถึงมาตลอดสิบปีแท้ๆ แล้วทำไมตอนนั้นผันถึงได้ละ

เพราะรู้สึกเหงาเธอ

จิฮอนคิดอย่างสับสนขณะที่ปากคาบบุหรี หลังจากนั้นเขาก็หัวเราะพริตพลางพ่นคำบุหรี เมื่อคืนสุดเหวี่ยงขนาดนั้น ยังจะบอกว่าเหงาหรือไง

“มีอะไรเธอ”

ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ ถาม

“เปล่า ไม่มีอะไร”

จิฮอนตอบส่งๆ ต่อให้เป็นคนที่ร่วมเตียงด้วยกันหนึ่งคืน แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่จะบอกให้คนที่เพิ่งเกลือกกลิ้งอยู่บนเตียงด้วยกันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนฟังได้ โชคดีที่อีกฝ่ายไม่ได้ซักไซ้อะไรไปมากกว่านี้ เพราะเรื่องที่พอจะดึงดูดความสนใจปรากฏในรายการโทรทัศน์ที่เปิดทิ้งไว้ได้จังหวะพอดี

“ต่อไปเป็นข่าวในวงการบันเทิงนะคะ แถมยังเรียกได้ว่าเป็นข่าวกีฬาด้วย เพราะนี่เป็นเรื่องราวของนักกีฬาดาวรุ่งที่กำลังได้รับความสนใจมากที่สุดในตอนนี้นักกีฬาควอนแจกยงผู้อยู่บนจุดสูงสุดของประเทศเกาหลีใต้ รวมถึงเอเชียและระดับโลก ณ ขณะนี้ ก่อนการแข่งขันรายการ

ควอนแวกยอว อัลฟ่าหุ่นดีกรีนักกีฬาว่ายน้ำดาวรุ่ง
ผู้คว้าเหรียญทองในการแข่งขันโอลิมปิก
ประเภทว่ายน้ำเดี่ยวผสมสองร้อยเมตรชายคนแรกของเกาหลี
จุดเริ่มต้นของการขึ้นชื่อนักกีฬาว่ายน้ำคนหนึ่ง
จะเรียกว่าเซตชุดให้เป็นไอดอลก็ไม่ผิด
ซึ่งคนคนนั้นเป็นคนที่อยู่ในใจเขามาตลอดสิบปี

“ทำไมไม่ตามล่ะครับว่าผมพูดถึงใครอยู่”

จองจีฮอน โอเมก้าหุ่นอดีตนักกีฬาว่ายน้ำซึ่งแชมป์โลกรู้สึกสังหรณ์ใจประหลาด
เมื่ออยากรู้กลับไม่อยากรู้อตาม กลัวคำตอบจะกลายเป็นสิ่งที่ผูกมัดพวกเขาเข้าด้วยกัน

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6971-7

9 786161 869717

18+

Omegaverse